

billige Takster. Men hvad der har taget et meget stort Opsving herhjemme i en Række Aar, og som i sanitær og social Henseende har meget stor Betydning, er den Udvikling, at Indbyggerne fra den store travle By flytte 1 Mil eller maaske 2 bort fra Byen ud til et Sted, hvor de have et lille Stykke Jord til Have og deres eget Hus, hvor Børnene kunne vokse op i sunde og gode Omgivelser i Stedet for herinde i Byens kvalme Luft. De have derude bygget et mere eller mindre billigt Hus i Tillid til de bestaaende Lové. De have f. Eks. gjort det i Tillid til, at en Jernbanerejse mellem deres Hus og den store Stad Aarhus eller København — lad os her holde os til København — koster saa og saa mange Øre. Vi have set denne Takst blive forhøjet, og vi ville atter se den blive forhøjet. Denne Forhøjelse for disse Familier med Kone og Børn, hvor Børnene skulle tage ind til København for at gaa i Skole, virker som en stor fast Skat paa den Ejendom, Familien har erhvervet sig til Bolig Sommer og Vinter. Foruden dette vil der blive lagt en Værdistigningsafgift paa Grundene langs Jernbanelinien, og her vil det samme komme til at gælde. Stempelafgifterne og Tinglæsningsafgifterne for Ejendommene, hvorunder saadanne Villaer gaa ind, blive skærpede, alle Byrder blive skærpede. Deres Erhvervsskat svare de til den store By, deres Erhverv bliver ikke paa nogen Maade lettet, men fra Lovgivningens Side beskattet og hindret saa godt, som Finansministeren maatte kunne finde paa det for at skaffe Penge til Statskassen. Blive vi ved at behandle vore Borgere udelukkende som Skatteobjekter og ikke ogsaa som erhvervende Individuer, som nyttige Individuer i Samfundet, ved jeg ikke, hvor de til sidst skulle skaffe Skatten fra.

Den ærede Ordfører for Reformpartiet (N. P. Jensen) vilde i Dag søge at gøre Uretfærdigheden mindre og lægge noget af det samme over paa Løsøre- og anden Omsætning, altsaa se at skaffe lige stor Uretfærdighed paa det altsammen, skal det ene med, skal ogsaa det andet med. Jeg mener nu, at det er af det onde. Men hvorledes beskatter man Afhændelser af fast Ejendom? Lad mig tage Eksemplet fra før og sige, at jeg køber en Ejendom til 100,000 Kr. her i Byen. Som jeg gjorde det ærede Medlem fra Bælum (J. H. Jensen) opmærksom paa, koste vore Ejendomme her i København ikke 5,000 Kr., men naar man gaar op til 100,000 Kr., er det en temmelig beskedent Ejendom efter københavnske Forhold. En saadan Ejendom kan

jeg købe med en Udbetaling af 10,000 Kr. Det, Handelen drejer sig om, er i Virkeligheden 10,000 Kr., min Købeevne er altsaa 10,000 Kr., de andre 90,000 Kr. ere en Gæld, jeg tager mig paa. Ingen vilde falde paa at klage over, om de 10,000 Kr., som repræsenterer min Købeevne, bleve beskattede paa en eller anden Maade og efter en eller anden Skala. Men den Dag, jeg køber Ejendommen og udbetaler de 10,000 Kr., paatager jeg mig en Gæld paa 90,000 Kr., og jeg skal da svare Skat af disse 90,000 Kr. ikke een Gang, men to og tre Gange. Det har aldrig før nogen Venstremand kunnet forstaa, og det er givet det nuværende Venstre med Anførselstegn at gøre et Forsøg paa at lære Befolkningen Retfærdigheden deraf. Naar jeg køber en Ejendom til 100,000 Kr. og udbetaler 10,000 Kr., skal jeg betale første Klasses Stempel af alle 100,000 Kr., det er 1 pCt. Dernæst skal jeg betale Tinglæsningsgebyrer ikke af de 10,000 Kr., men af alle 100,000 Kr. Derved komme vi efter Finansministerens Beregning og efter den ærede Ordførers Udsagn op paa 14 promille, det er 1,4 pCt. Men saa skal man desuden betale efter anden Klasses Takst, altsaa $\frac{1}{5}$ pCt. af de 90,000 Kr., som jeg ikke ejer, og som jeg den Dag i Gaar ikke skyldte bort, men som jeg i Dag skylder bort til en anden Mand. Det er lige op ved 200 Kr. ekstra. Det er det, jeg ikke kan forstaa. Jeg kan forstaa, hvor der erhverves noget, hvor der skaffes noget frem, hvor der, som det ærede Medlem fra Roskilde (Jerichow) sagde, er en Købeevne, en Erhvervsevne, selv om det kun er Erhvervsvenen til en Teaterbillet, der er dog noget, der lugter af et Skatteobjekt, men hvor jeg kun udsteder et Bevis for en Gæld, som jeg faktisk er skyldig, bliver jeg ikke rigere, og Erhververen bliver ikke rigere, vi konstatere kun en Tilstand. At jeg for saadan noget skal betale disse glubende Afgifter, har altid været uretfærdigt, og det er uretfærdigt. Men naar vi saa have Fortidens Uretfærdighed, og vi have lært at finde os i den, lad os saa ikke forstørre den!

Jeg mindes for ganske faa Aar siden, hvorledes Bønderne her i dette Ting stod op og talte om Tiendens Uretfærdighed. For nogle Aar siden havde Hellig Knud — det er jo ret længe, siden han er død — paatvunget Danmarks Bønder Tienden, og lige siden de slog ham ihjel i Albani Kirke, havde de følt denne Tiende som en af de største Uretfærdigheder, og ved den første den bedste givne Lejlighed skulde de af med den. Og hver den, der ikke sagde, det var rimeligt og rigtigt, havde